

☺ Setkání s ...

Ve veřejnosti je rozšířen základní omyl, že existují určité odpovědi, „řešení“ nebo názory, které musí někdo jen říct, aby se rozšířilo potřebné světlo. Nejkrásnější pravda ale není nic platná - jak dějiny tisícíročně ukazují - když se nestala opravdu vnitřní zkušeností jedince. Každá jednoznačná, takzvaná „jasná“ odpověď zůstává vždycky trčet v hlavě a jen v naprosto vzácných případech pronikne k srdci. Nepotřebujeme „vědět“ pravdu, ale zakusit ji a zažít. Nikoli mít intelektuální názor, ale nalézt cestu k vnitřní iracionální zkušenosti, a to snad i beze slov, to je velký problém. Nic není neplodnějšího než hovořit o tom, jak by to muselo nebo mělo být, a nic není důležitějšího než nalézt cestu, která vede k těmto vzdáleným cílům.

Cestou je jen ta cesta, kterou člověk sám prodělává a kterou sám kráčí. Neexistují proto žádné obecné návody na to, „jak se to má dělat“.

Existují zkušenosti, které můžeme jen udělat, ale nikdy je nemůžeme nahradit rozumem. Takové zkušenosti mají často neocenitelnou hodnotu.

Ze zkušenosti je známo, že člověk zaměřený na vnější svět se přece nikdy nespokojuje s tím, co je jen nutné ale snaží se vždycky přesto přese všechno ještě o něco více a něco lepšího, co věrný svému předsudku hledá stále ve vnějším světě. Zapomíná přitom úplně na to, že on sám zůstává při všech vnějších úspěších vnitřně stejný, a proto si stěžuje na svou chudobu, když má *jen jeden* automobil místo dvou. Vnější život člověka by jistě snesl ještě mnohá zlepšení a zkrášlení, ale obojí ztrácí svůj význam potud, pokud s tím nedrží krok vnitřní člověk. Nasycování vším „nutným“ je nepochybně jedním ze zdrojů štěstí, který nelze podceňovat, ale kromě toho vznáší své požadavky vnitřní člověk, a tyto požadavky nelze uspokojit žádnými vnějšími statky či dobry. Jednostranné zaměření navenek provázené „zvnějškováním“ se stává nevyčísitelným utrpením, poněvadž nikdo není s to pochopit, proč by člověk měl trpět „sám ze sebe“. Nikdo se nediví své nenasytnosti, ale pokládá ji za své dobré právo a nepomyslí na to, že jednostrannost duševní diety vede nakonec k nejtěžším poruchám rovnováhy. Tím je nemocen člověk Západu a nedopřeje si klidu, dokud nenakazí celý svět svou žádostivou neustálou činností.

Příliš mnoho lidí ještě hledá ve vnějším světě. Jedni věří v klam vítězství a vítězné moci, druzí ve smlouvy a zákony a jiní zase ve zničení stávajícího řádu. Příliš málo lidí však zatím hledá směrem dovnitř, ve svém vlastním bytostném Já, a ještě méně si jich klade otázku, zda by se nakonec lidské společnosti neposloužilo nejlépe tím, že každý začne u sebe sama a ono zrušení dosavadního řádu, ony zákony, ona vítězství, o nichž se káže na každé ulici, vyzkouší jediné a výlučně na své vlastní osobě a ve svém vlastním vnitřním státě, místo aby je očekával od svých bližních.

(**Carl Gustav Jung**, 1875-1961, švýcarský psychiatr, psycholog a filosof, zakladatel tzv. **analytické psychologie**, původně žák Freuda, přispěl ke vzniku a rozvoji transpersonální psychologie, úryvky z knihy *Člověk a duše* - kap. 14. O vzniku osobnosti, Brno 1996)